

אמרות • השגות • מושגים

כרי להגיב באורח-חדש — שומה לחשוב באורח-חדש

על אף הדברים שהננו קוראים לעתים בדפי עתונותנו הצבאית, ובמחקרי-המטה של קצינינו העוסקים בהפרחת גוססאות, מסרב אני להיות שותף לדעה כי הלכתה של איזו שהיא משלוש זרועות כוחנו-המוזין ככולה הנה להשגות שעבר-ומנו, בנות תקופת אבן-השריפה. מסרב אני לחשוב כי הלכת-היסוד של איזה שהוא משלושת השותפים שבצות התלת-שירותי שלנו הוכתבה אחת-ולתמיד ע"י קצין-מטה איטלקי, ששמו היה דוג, וע"י קצין-מטה פרוסי, אשר שמו קלאוזביץ. מה יכול להיות יותר מופרך בתקופתנו הגרעינית מאשר הכלל שהורהו קלאוזביץ, כי כל נסיון להגביל במלחמה את השימוש בכוח הריהו "מופרך מעיקרו"? מה יכול להיות "התאבדות" יותר מאשר לסמוך אך-ורק על הקפנדריא-אל-הנצחון של דוג — בתקופה בה קפנדריא זו שלו אינה אלא דרך דו-סטריית להשמדה כלי-כוללת?

סבורני, כי חיל-הצבא אינו בודד במעגל השרותים-המוזינים בהכרתו כי בעשור-השנים האחרון נתרששה תמורה דינמית במציאות-הצבאית המקיפה אותנו — וכי אין הוא בודד אף בהבחנת העובדה שאם רוצים אנו להגיב באורח-חדש, הרי שומה עלינו לחשוב באורח-חדש.

מדברי גנרל וילארד ג', ואימן, מפקד כוחות צבא-ארה"ב שבארץ-המטרופולין — בנאומו בקולג'ה-המלחמה של חיל האויר לארה"ב.

תפקידו של צבא "קטן": להתמיד ולהתקיים עד רגע-ההכרעה שבין "הגדולים"

באם תפרוץ מלחמת-עולם אטומית, אין ספק שהתוקפן יפגע גם בשביצריה — יתכן שרק בשלב השני של מלחמה כזו, כפי שהוגדרו שלביה ב"תחזית" הידועה של פילדמרשל מונטגומרי, ואולי אפילו רק בשלישי. במקרה הראשון, הסכנה האטומית תהיה כבר מופחתת; ואילו בשני — כמעט ולא תהיה עוד בנמצא; וכתוצאה, יהיה אז צבאנו מסוגל יותר למילוי תפקידו. תפקידו זה יהיה לא כל כך לנצח כאשר להתמיד להוסיף-ולהתקיים — עד לרגע בו תבוא — לא אצלנו, אלא באיזה מקום אחר בעולם — ההכרעה. לקראת מצב אפשרי כזה — לאחר שהבאנו בחשבון את הענין שיהיה לתיקפן לא רק שלא להפציץ את עורקיה-התחבורה שלנו ואת משאבינו, כי אם אף למנוע בעד הריסתם — יש לחשוב כי תתאים בשבילנו שיטת הגנה הקרובה לזו אותה עומדים להנהיג שכנינו-מצפון (דהיינו, כנראה — הגרמנים. המערב). הללו קובעים עתה הבחנה בין מצד אחד, הגייסות עליהם מוטלת ההגנה-המקומית — לבין, מאידך גיסא, גייסות ההגנה-הניידת.

אצלנו הנהוג הוא להבחין בין כוחות איזורים (ולא "טריטוריאליים", מונח המביא לעתים לידי הרושם כאלו אלה הם גייסות מסוג ב', כביכול) לבין כוחות-ההגנה, את אלה האחרונים תהונה, ה"בריגדות-הקלות" שלנו דהיום, שתהפוכנה לשלוש או ארבע דיביזיות המשוריינות וממונעות בשלמות, והמאורגנות באופן כזה שתוכלנה להתפצל, משתגלה סכנה אטומית, ל"קבוצות-קרוב" בפרדות ואבטונומיות.

מתוך סקירה — מפרי-עטו של קולונל לדראי, מן הנודעים שבטופרים השביצריים בשאלות צבא ומלחמה — בירחון-הצבאי השביצרי שבלשון הצרפתית, יוני 1958.

העין הרואה קודמת ליד הפוגעת

מליון דולר. אך לא הוקצו למעשה אלא 466 מליון (לעומת ה-400 שב-1958). נמצא כי למעשה חל כאן פיגור, ואותה יכולת המצויה בפועל בצבא בתחום זה אינה מופעלת בשלמות. חלק כה רב מתכנית המחקר-ופיתוח הנו, בהכרח, "מוגבל-בפרסום, עד שאי אפשר להצביע בפירוט מה הם בדיוק איזורי-המשימות החשובים ביותר שבהם יגרם פיגור. סבורים כי כ-70 מליון דולר מכספי המחקר-ופיתוח של הצבא יושקעו במחקר: הן מחקר-בסיסי והן מחקר-שימושי. גוסף על כן — בשביל הבטחת יכולתו של הצבא ללחום בשדה-הקרב החדש, חיוני הוא כי נפתח במהירות יכולת הרבה-יותר רבה במספר תחרימים. (וכאן בא פירוט הצרכים האופייני. — המער.) המדובר הוא בכל הנוגע ל"תשגחת קרב" (Com-bat Surveillance) מושג מפותח-ומטופח-יותר לסיורי תצפית-בשדה-הקרב, לאיכון מטרות וזיהוי, ל"רכב אויר", חדש, לציד-מכ"ם-וקשר משופר, להליקופטר-כבד שיהא בו כדי להלום את הצרכים, וכן ל"מש-פחה" משובחת יותר של מנועי משאיות וטנקים. ואין אלו אלא אחדים מן הפריטים העיקריים."

אופיינית ביותר הנה הנטייה בחוגי צבא ארה"ב — כנראה, על רקע מטיבותיה-המצופות של מלחמה-אטומית — להבליט עכשיו, הן בהצטיינות דות הצבא והן בתפישות המבצעיות שלו, את דבר ראית המתרחש (והמסתתר) בשדה הקרב ובאי-זורים שמאחוריו. תוך-כדי להתעניינות הגוברת בנושאים אלה, והתכונה לפתרון בעיותיהם, נוצרים גם ביטויים חדשים בלשון-הצבאית, הבאים לסמן פרקים בתורת-המלחמה שנתחדשו בזמן האחרון. דבר זה מתבלט גם ברשימה הבאה של הצרכים הדחופים של צבא ארה"ב, בתחום חקרם ופיתוחם של אמצעי-מלחמה חדישים. רשות הדין בוד — לירחון "ארמי":

"כפי שציין הגנרל גאבין (מי שהיה מסגני ראש המטה, האחראי לענייני מחקר-ופיתוח, והתפטר בראשית שנה זו כמחאה על יחסה של ממשלת ארה"ב לדרישות הצבא. — המער.), הרי תכנית הולמת-צרכים לחקר-ופיתוח של הצבא בשנת הכספים 1959 היתה מחייבת הקצבת סכום בסדר-גודל של כ-700

אמרות

תעוזת פלטים — משען לרגלים

רבים מבין קציני-הפלטים לשעבר, הותיקים והמנוסים, חוששים כיום כי חילה-הנדסה הצעיר, המוקם מחדש במסגרת צבא-הרפובליקה-הפדרלית הגרמנית, לא יגיע אולי — עקב הדגש המוגבר על משימות בעלות אופי טכני — אל אותן כושר-תנופה ורוח-קרב אשר ציינו בעבר את "מחלקות-ההלם" של הפלטים, הנוטלות חלק בלחמת הרגלים. גיבוש רוח ויכולת כאלו נתאפשר בשעתו ע"י עבודת החינוך של אותם מפקדים אשר שימשו בשעתם כקצינים-ראשיים של חילה-הנדסה ואשר ברורה היתה להם, בעבודתם החינוכית הזאת, המטרה שלפניהם. רק מאמץ משותף של כלל קציני חילה-הפלטים — ומעל לכל של פיקוד החיל — יוכל לאפשר הישג דומה גם בעתיד.

מתוך מאמרו של מייור הנס ברגהוף, "מחלקת-ההלם של פלטים במלחמת העולם השנייה וזכיוס", בחובר' ינואר 1958 של "וארקונדא" "ירחון לשאלות ההגנה", שהנו כלי המבטא של "האגודה לידע צבאי" במערב-גרמניה.

המצעד לאחר טכס הענידה.

מטכס ענידת „אות־ההגנה" בירושלים

ב-9 ביוני 1958

דוד בן-גוריון עונד את האות לז. רוסצקי.
ביניהם: ישראל שוחט.

למטה: (מימין לשמאל) רבי־אלוף מ.
מקלף, רבי־אלוף י. ידן, אלוף מ. דיין,
אלוף צבי אילון, אלוף א. אבישר, אלוף
י. רטנר, סגן־אלוף מ. מן, אלוף מ. כרמל.

